

Netwerkgzorg

2006

We besluiten dat het niet langer gaat en melden Stijn, net als Wessel, aan bij Netwerkgzorg, een GGZ-instelling. Hij is nu vier jaar oud.

De dag komt dat we een intakegesprek hebben. Hans moet werken, daarom ga ik er met Stijn naartoe. Maar Stijn voelt haarfijn aan dat er iets niet pluis is. Ik voel wat Stijn voelt, en andersom. Ik kan hem niet voor de gek houden. Hij gaat de auto níet in.

Het lukt bijna niet om een angstige en worstelende kleuter de auto in te krijgen. Wat kan een kind uit angst sterk zijn!

‘Kom, Stijn, we gaan een klein stukje met de auto. Het is maar vijf minuten rijden. Dan gaan we zitten in een wachtkamer. Daar zitten meer mensen, maar die zeggen niets tegen ons.’

‘Nee mama, ik wíl níet,’ brult Stijn.

Ik zie maar één oplossing. Ik pak onze worstelende kleuter op, maak ondertussen met mijn andere hand de autodeur open en probeer Stijn op het autostoeltje op de bijrijdersstoel te zetten. Stijn verzet zich hevig.

‘Neehee! Niet doen!’

Wanneer ik hem zover heb, doe ik snel de deur dicht en start de auto. Terwijl ik langzaam wegrijd, opent Stijn de deur en laat zich uit de auto vallen. Gelukkig hangt hij nog in zijn autogordel. O, nee, dat is waar ook! Het kinderslot zit er niet op! Hij is panisch van het gevoel dat er iets boven zijn hoofd

hangt. Op dat moment ben ik zo opgefokt en moet en zal ik hem bij Netwerkgorg krijgen, al is het maar om te laten zien hoe erg het is.

Naast de auto sta ik in de regen te bedenken wat ik nu moet doen wanneer buurvrouw Tineke haar huis uit schiet. Haar voordeur opent zich recht tegenover die van ons.

‘Wat gebeurt er toch? Kan ik ergens mee helpen?’

‘Stijn moet naar Netwerkgorg, voor een intakegesprek,’ zeg ik half huilend. ‘Ik weet niet hoe ik hem er moet krijgen!’

Ze weet van de situatie en ze zet hem op haar schoot terwijl ze zelf op de bijrijdersstoel plaatsneemt. Ik scheur de weg op, om te voorkomen dat deze martelpartij langer duurt dan nodig. Als een gevangene kan Stijn nu geen kant meer op.

Aangekomen bij Netwerkgorg sleuren we de nog steeds worstelende en gillende Stijn samen uit de auto, de trappen op en het gebouw in. Alle medewerkers van Netwerkgorg lopen uit om te zien wie er in de hal geslacht wordt. Verder dan die hal komen we niet.

‘Ik zal snel mevrouw Jansen bellen dat u er bent!’ zegt de receptioniste. De psychologe, mevrouw Jansen, komt ook snel. ‘Het lijkt me goed om maar weer naar huis te gaan, mevrouw,’ zegt ze. ‘Dit zegt ook al heel veel over hoe het met uw zoon gaat.’

Goed, ze hebben hem gezien en daar ging het me om.